

дини бѣ за него надежда и животъ.

И като се наплака, пакъ вдигна очи, да го погледа, че знаеше той, много малко му остава да гледа небето. . . . Пакъ си спомни, че е осъденъ на смъртъ и самъ заяви предъ сжда, че е доволенъ отъ присждата.

При тая мисль се сви болезнено сърце му.

. . . . Какъ се откъснаха тия думи отъ устата ми! — се каеше Павелъ. — Защо да бжда доволенъ! Дали не би могло да се замѣни наказанието му макаръ съ доживотенъ затворъ, но да не умира?

Той размисляше: тукъ никой отъ познатитѣ ми нѣма да ме вижда; съ никого нѣма да се срѣщамъ. Азъ ще бжда мъртавъ за всички; ще бжда